

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

13 ספטמבר 2026

תלה"מ 23-02-30037 פלונית נ' אלמוני

בפני כב' השופט משה בראון

התובעת

פלונית

ע"י ב"כ עו"ד שירי רובינס גולן

נגד

הנתבע

אלמוני

ע"י ב"כ עו"ד ורד נוף

פסק דין

פסק דין למזונות 4 ילדים מעל גיל קו הצדק. לטעמי פסק הדין שגוי!

כבודו פועל כאן בדרך 'חדשה'. וחבל שכך. זה בעיקר מבלבל. "מבלבל" = ויכוחים בין ההורים. אז למה זה טוב? חשוב שתהיה אחידות בפסיקה.

לגבי נכון/לא נכון, לטעמי המספרים מראים ששגוי!

הטעות הבסיסית, העקרונית של כבודו כאן היא: זמני השהות כאן שווים, ואת ההוצאות שהאב משלם באופן ישיר על הילדים בזמני השהות שלו (חצי כמובן) כבודו מוריד כבר, ורק, בחישוב ההכנסה הפנויה. מדוע? לא ברור.

להבנתי הצנועה, בדיוק כמו בתלה"מ 26-02-37284, גם כאן כבודו טועה בחישוב מזונות הילדים. כולי תקווה שיוגש כאן ערעור. מניח שיהיה קשה להסביר למחוזי. בטח בירושלים.

ולמי שטרם קרא: נייר עמדה (ספטמבר 2026) – דרך חישוב מזונות ומדור ילדים בבתי המשפט לענייני משפחה.

1. עניינו של פסק הדין – הכרעה בתביעה לפסיקת מזונות לארבעת ילדי הצדדים.

2. הצדדים, שניהם יהודים, נישאו זה לזו ביום 12.7.2007, ומנישואיהם נולדו ארבעה ילדים: נ., ילידת 00.00.2009, ת., ילידת 00.00.2010, א., ילידת 00.00.2014 וד., יליד 00.00.2016. **כולם מעל גיל קו הצדק.** בנוסף, לכל אחד מהצדדים יש בת בגירה מנישואים קודמים.

3. עם נישואיהם, עברו הצדדים להתגורר בנחלה במשק 00 במושב XXX, שם הוקם בית המגורים של המשפחה ובסמוך לו יחידת דיור המניבה רווחים. בפסק דין רכושי שניתן במקביל לפסק דין זה, נקבע כי הנחלה (ששוויה הוערך ע"י שמאי בסכום של 6.25 מיליון ₪) שייכת לנתבע ועליו לשלם לתובעת את שווי השקעותיה שהביאו להשבחת הנכס.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

13 ספטמבר 2026

תלה"מ 23-02-30037 פלונית נ' אלמוני

4. בשלב מסוים עברו הצדדים להתגורר בהפרדה חלקית בתוך הבית (הנתבע בקומה העליונה והתובעת בקומה התחתונה), תוך הסכמה על חלוקת זמנים שווה של הילדים אצל הוריהם **יפה. בהסכמה זה הכי טוב.** הסדר זה התקיים עד שהתובעת עזבה את הנחלה, לטענתה עקב אלימות קשה והתעמרות מצד הנתבע. בעקבות עזיבתה, **שכרה התובעת דירת חמישה חדרים בבית שמש בעלות חודשית של 6,000 ₪.** חלוקת זמני השהות נותרה שוויונית, והיא **עוגנה, בסופו של דבר בפסק דין ביום 5.1.2025 בתיק תלה"מ 6771-12-22, שעניינו החזקת ילדי הצדדים.**

5. בכתב התביעה, שהוגש ביום 13.2.2023, כאשר שני הצדדים עדיין התגוררו בנחלה, העמידה התובעת את הכנסתה החודשית על סך של 9,800 ₪ מקצבת אובדן כושר עבודה, תוך שטענה לאובדן מוחלט של כושר עבודתה עקב מחלות שונות בהן לקתה. בשלב מאוחר יותר של ההליך, נטען כי הכנסתה עומדת על 14,300 ₪ בחודש, הנובעת מקצבאות של המוסד לביטוח לאומי ומחברת ביטוח בגין אובדן כושר עבודה ונכות בשיעור של 100%. הנתבע טען מנגד כי יש לייחס לה הכנסה כוללת של 16,000 ₪ בחודש, בשים לב להחזרי מס שקיבלה.

6. באשר להכנסות הנתבע, התובעת טענה בכתב התביעה, כי הוא המפרנס העיקרי שהשתכר עשרות אלפי שקלים מדי חודש, לרבות במזומן, מעבודתו כטכנאי מזגנים וכנהג מונית. היא העריכה את פוטנציאל השתכרותו בכ-32,000 ₪ בחודש (ולטענתה אף עשוי להגיע ל-40,000 ₪ בחודש), בהתבסס על דף חשבון בנק בודד של הנתבע משנת 2019. לטענתה, בסמוך לפתיחת ההליכים בדצמבר 2022 הוא הפסיק לעבוד כנהג מונית ללא סיבה מוצדקת, במטרה להציג מצג שווה של ירידה בהכנסותיו לצורך ההליכים.

7. הנתבע הכחיש את טענות התובעת וטען כי הוא בן 59, סובל מבעיות רפואיות ועבר תאונות דרכים שמנעו ממנו להמשיך לעבוד כנהג מונית. הוא נסמך על אישור יועץ מס לשנת 2022, לפיו הכנסתו החייבת במס עמדה על 43,920 ₪ בלבד (כ-3,660 ₪ בממוצע לחודש), ממחזור שנתי של 88,552 ₪. הוא הוסיף כי הוא מחפש עבודה כשכיר וכי השכר המוצע לו הוא שכר מינימום שלא יגיע למחצית מהשתכרותה של התובעת.

8. בכל הנוגע לנכסי הנדל"ן, התובעת טענה כי לנתבע פוטנציאל להשכיר את הקומה העליונה של הבית בסך של 8,000 ₪ (ובהמשך כ-6,000 ₪), וכי הוא מקבל דמי שכירות של כ-4,000 ₪ מיחידת הדיוור. הנתבע טען מנגד כי לא ניתן להשכיר את הקומה העליונה בשל בעיית רטיבות קשה וחוסר הפרדה בין הקומות, **וכי יחידת הדיוור מושכרת תמורת 3,500 ₪ בלבד, סכום הנמוך מתשלום המשכנתא החודשי שעומד על 3,600 ₪.**

9. התובעת עזבה את הנחלה בחודש דצמבר 2023 ושכרה דירה בבית-שמש. בסמוך לאחר מכן, ביום 20.2.2024 הצדדים התגרשו. **להשלמת התמונה יצויין, כי לפני מספר חודשים נישא הנתבע שוב, לאשתו הרביעית. מזל טוב. שלא יחסר.**

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

13 ספטמבר 2026

תלה"מ 23-02-30037 פלונית נ' אלמוני

החלטה בדבר מזונות זמניים

10. ביום 19.12.23, בסמוך לאחר שהתובעת עזבה את הנחלה, ניתנה החלטה למזונות זמניים על ידי המותב הקודם שדן בעניינם של הצדדים, כב' השופט ערן שילה. בית המשפט העמיד את צרכי הקטינים **שימו לב: "צרכי הקטינים". כיום צרכי הקטינים וסכום המזונות הם שני מונחים שונים לחלוטין!** בשני הבתים על סך של כ-6,400 ₪, ואת עלות המדור בבית התובעת על סך של 3,000 ₪, המשקף את חלקם של הקטינים (50%) בדמי השכירות שעמדו בפועל על 6,000 ₪.

11. לעניין הכנסות הצדדים, לתובעת יוחסה הכנסה חודשית זמנית של 14,300 ₪ מקצבאות. לנתבע יוחסה הכנסה פנויה הזהה לפחות לזו של התובעת (ואולי אף מעט יותר), וזאת לאחר שבית המשפט דחה את גרסתו לגבי היקף הכנסותיו נוכח הפקדות ממוצעות בחשבונו של למעלה מ-25,000 ₪ לחודש (ולאחר מכן מעל 17,000 ₪ לחודש) וכן בהתחשב בכך שהוא ממשיך להתגורר בבית שבנחלה ללא עלות מדור.

12. בשים לב לחלוקת זמני השהות השווה אך בהתחשב בכך שלתובעת יש הוצאות מדור ולנתבע אין, חויב הנתבע לשלם לתובעת מזונות זמניים בסך של 3,600 ₪ לחודש. **אנחנו רואים שכבר בקביעת המזונות הזמניים, וכנראה גם המדור, עובדים לפי 919/15 יפה. נשווה בסוף לסכום שקבע כבודו למזונות הקבועים.** בנוסף נקבע כי התובעת תקבל את מלוא קצבת הילדים מהביטוח הלאומי (יותר מ-700 ₪ נוספים) ותשמש כחורה מרכז, מה שמותיר בידיה הכנסה פנויה של כמעט 13,000 ₪ בניכוי שכר הדירה.

13. בתצהיר עדות ראשית שהגישה התובעת ביום 18.8.2025 היא פירטה את הכנסותיה העדכניות, הוצאותיה והוצאות הילדים.

14. סיכום ההוצאות מביא לתוצאה של 24,535 ₪:

- א. הוצאות מדור: 6,000 ₪
- ב. הוצאות אחזקת מדור: 2,030 ₪.
- ג. הוצאות עבור הבת נ.: 2,293 ₪.
- ד. הוצאות עבור הבת ת.: 2,861 ₪.
- ה. הוצאות עבור הבת א.: 2,191 ₪.
- ו. הוצאות עבור הבן ד.: 1,989 ₪.
- ז. הוצאות דלק/רכב: 1,500 ₪ **להבנתי לא רלוונטי.**
- ח. החזרי הלוואות שלי (כולל תשלומי שכ"ט): 2,900 ₪ **לא רלוונטי!**
- ט. הוצאות מזון, הלבשה, הנעלה וטלפון נייד עבורי: 1,500 ₪. **אלו הוצאות אישיות של האם**
- י. הוצאות בריאות קבועות שלי: 1,271 ₪. **גם אלו הוצאות אישיות של האם**

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

13 ספטמבר 2026

תלה"מ 23-02-30037 פלונית נ' אלמוני

15. זאת כאשר ההכנסות הנטענות מגיעות לסך של 17,271 ₪ בלבד, כולל קצבת הילדים וסיוע

זמני בשכר דירה **האם קוסמת** 😊

16. התובעת העלתה טענות אלו בתצהיר עדותה הראשית למזונות קטינים ובמהלך דיוני בית המשפט.

17. עוד טענה התובעת, כי הנתבע "מונע מהילדים צרכים להם זקוקים הילדים, הוא לא קונה להם בגדים או מפנק אותם בבילויים", ומסרב לכל בקשה לגבי הוצאות חריגות של הילדים. לדבריה, הוא עושה זאת וגורע מצרכיהם של הילדים "רק בכדי להקשות עליי ולפגוע אף יותר במצבי הכלכלי הרעוע גם כך" **לא ראוי!**

18. במהלך הדיונים פירטה התובעת, כי היא נושאת בעצמה בתשלום הניידים של הילדים ובכל דבר שהם צריכים, בעוד הנתבע "לא מוכן להשתתף".

19. היא הציגה כדוגמה את הטיפול האורתודנטי שהבת ת. זקוקה לו בדחיפות, שלגביו שלחה לנתבע מיילים רבים אך הוא סירב לאשר ולהשתתף בעלות.

20. כמו כן, היא העידה כי כאשר הבת ביקשה ממנו לרכוש עבורה נעלי ספורט הוא סירב, ולכן "כל מה שהילדים צריכים ביגוד, הנעלה, כיפות וכדומה אני משלמת ולא האב".

21. טענות אלה קיבלו חיזוק מבקשת התובעת להורות על אכיפת החלטה בעניין הוצאות חריגות – חינוך ורפואה (בקשה 46) בה התבקש בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם מחצית עלות שיעורים פרטיים, חוגים וטיפול אורתודנטי לילדי הצדדים. הנתבע סירב להשתתף בתשלום, למרות שמחויבותו לכך מעוגנת בהחלטות קודמות בעניין המזונות הזמניים. ביום 29.4.2026 התקבלה בקשת התובעת.

22. הנתבע, בתצהיר עדותו, טען כי הוא היה המפרנס העיקרי של המשפחה במשך שנות הנישואין: "התובעת מעולם לא נשאה בתשלומי הבית ו/או המשכנתא ו/או קניות מזון, מלבד רכישת בגדי ילדים" (סעיף 11 לתצהיר). לטענתו, התובעת בזזה את כספה על חופשות בארץ ובחו"ל, לרבות שלושה ניתוחים פלסטיים בחו"ל.

23. הנתבע מציין, כי בתצהירה מבקשת התובעת מזונות גבוהים יותר מהדרישה בכתב התביעה – בעוד שבכתב התביעה היא ביקשה 1,890 ₪ לחודש כמזונות תלויי שהות, הרי שבתצהיר הסכום זינק לסך של 3,380 ₪ לחודש. כמו כן הוא טוען, שהתובעת הסתירה את הסיוע בשכר דירה בסך 1,307 ₪ (על כך השיבה התובעת כי הסיוע לא היה קיים עד שעזבה את הנחלה).

24. בתצהירו מפרט הנתבע נתונים רבים, ואף סותרים, לגבי הכנסות התובעת (כגון 12,000 ₪ מחברת הפנסיה בסעיף 29 לעומת 10,600 ₪ בסעיף 32, 5,000 ₪ קצבה מביטוח לאומי בסעיף

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

13 ספטמבר 2026

תלה"מ 23-02-30037 פלונית נ' אלמוני

29 לעומת 4,556 ₪ בסעיף 31). הנתבע מוסיף וטוען, כי בפועל מסתכמות הכנסותיה של התובעת בסכום חודשי של 23,821 ₪.

25. הנתבע טען, כי חלה הידרדרות במצבו הבריאותי אשר בגינה הוא אנו יכול לעבוד כלל וכי רופא תעסוקתי קבע, כי הנתבע: "אינו כשיר לחזור לעבודתו ולהמשיך לעבוד בעסקו המוצהר." לטענתו הוא אינו יכול לעבוד כלל.

26. לאור האמור טוען הנתבע, כי הוא נתמך ע"י בני משפחה ויש לו חוב ארנונה למועצה המקומית בסך 22,879 ₪ וחוב נוסף למועצה בסך 122,587 ₪.

27. ביום 17.12.2025 התקיים דיון הוכחות. התובעת לא נחקרה כלל על הוצאות הילדים להן היא טענה בתצהירה. **מוזר מאוד** הנתבע מצידו טען, כי הוא דואג לצורכי הילדים כשהם אצלו, ואין לו כסף לשלם לתובעת מזונות. **חביבי, אלו הילדים שלך! השאלה היא רק כמה?** התברר כי כבר חמישה חודשים הנתבע אינו משלם מזונות כלל, והוא איים על התובעת כי אם רכבו יעוקל וייתפס, הוא יפסיק לקחת את הילדים אליו **מאוד בעייתי!**

28. בדיון העיד חוקר פרטי, אשר ביצע מעקב אחר הנתבע ביום 14.8.2025. הנתבע תועד בנסיעה ממושב מגוריו לשכונת גבעת שאול בירושלים. החוקר תיעד את הנתבע מגיע ל"מחסני מיזוג", ולאחר מכן נוסע לרחוב המאירי שם החנה את רכבו. החוקר העיד כי ראה את הנתבע מעמיס על גבו קופסאות קרטון שלמות של מזגנים, חלקי מזגנים וכלי עבודה כבדים במשקל של עשרות קילוגרמים, ועושה זאת "בקלות יתר" וללא קושי נראה לעין **אופס...**

29. במהלך המעקב צילם החוקר הפרטי תעודת משלוח הנושאת את תאריך המעקב מתוך רכבו של הנתבע, המעידה על רכישת מזגן ב"מחסני מיזוג". הוצג סרטון המתעד את האמור באופן ברור.

30. כראיה נוספת לעבודתו של הנתבע, הוגשו לתיק תעודות משלוח וחשבוניות ממחסני מיזוג על שם הנתבע בסכומים של 22,089.6 ₪ ו-21,782 ₪. הנתבע טען בתגובה, כי תעודות המשלוח הן על דברים שרכש עבור אחיינו שמשמש בכליו לעבודה, וטען כי משקל המזגן שהרים בסרטון היה "בסביבות 20 קילו" בלבד וכי הוא סובל מכאבי גב נוראיים ביום-יום.

דיון והכרעה

31. **סעיף 3(א) לחוק לתיקון דיני המשפחה (מזונות)**, תשי"ט-1959 נקבע ש"אדם חייב במזונות הילדים הקטינים שלו והילדים הקטינים של בן-זוגו לפי הוראות הדין האישי החל עליו...". בני הזוג הינם יהודים. משכך, החיוב במזונות ילדיהם הקטינים הינו על פי הדין העברי.

32. נוכח העובדה שכבר במועד הגשת התביעה הקטינים היו בני למעלה מ-6 שנים, אזי חלה בעניינם ההלכה שנקבעה במסגרת **בע"מ 19/15 פלוגי נ' פלונית להלן: "הלכת פלוגי"**, ולפיה 5 מתוך 14

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

13 ספטמבר 2026

תלה"מ 23-02-30037 פלונית נ' אלמוני

החויב במזונותיהם מוטל על ההורים שניהם מכח דיני הצדקה, כאשר חלוקת החיוב ביניהם תקבע עפ"י יכולותיהם הכלכליות היחסיות וזמני השהות בהם שוהים הקטינים עם כל אחד מהם **בהחלט. בהמשך נראה שכבודו מתקשה עם היישום...**

33. בפסק דינו של כב' השופט פוגלמן בהלכת פלוני הובהר שהשיקול המנחה בקביעת החיוב הראוי אשר יבטיח חלוקת נטל הולמת בין ההורים, הינו טובת הקטינים והבטחת רווחתם בבתי שני הוריהם - ומטעם זה, קביעת חיוב המזונות לא תיעשה על יסוד נוסחאות אריתמטיות נוקשות המושתתות על הכנסות בני הזוג וחלוקת זמני השהות לבדן, אלא שעל בית המשפט לבחון את התא המשפחתי הניצב בפניו בכללותו על נסיבותיו הפרטניות, וכחאי לישנא:

נכון, אבל:

בתי המשפט המחוזיים קבעו שעל השופט היושב בד"ן לחשב את סכום המזונות בהתאם לנוסחה שהתגבשה בפסיקה, וכי חשוב להציג את נוסחת החישוב לצד הסבר קצר לדרך החישוב כך שהצדדים יוכלו להבין כיצד הגיע בית המשפט לסכום שנקבע - והכל בהתאם לתקנות (תקנה 129(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018) ולפסיקה (כבוד השופט שילה, סעיף 14 בעמ"ש 42627-04-24).

ואז, כפי שקבע בית המשפט העליון, בצדק רב, אין חובה להיצמד לנוסחה הנוקשה. לכל שופט יש את שיקול הדעת השיפוטי לקבוע את הסכום המתאים והראוי לעמדתו בתא המשפחתי שלפניו, כאשר שיקול העל המנחה אותו הוא טובת הילד ורווחתו בבתי שני ההורים. השופט אף נדרש להסביר את הסיבות שהביאו אותו להחליט אחרת, כלומר לפסוק בשונה מהנוסחה, להוריד או להעלות את סכום המזונות, להטיל חלוקה שונה בהוצאות הנלוות וכיוצא באלה.

"וגם זאת יש לומר. אין מדובר בקביעת נוסחאות אריתמטיות נוקשות הקושרות בין הכנסות ההורים והיקף המשמורת הפיזית המסורה לכל אחד מהם לבין שיעור המזונות. פסיקת המזונות לעולם לא תסמוך אך על "המספרים היבשים" – אם לעניין נתוני ההשתכרות של ההורים, אם לעניין יחס השהייה אצל כל אחד מהם. בטרם יפסוק באופן סופי את סכום המזונות על בית המשפט להוסיף ולהתבונן היטב על התא המשפחתי שלפניו ועל נסיבותיו הפרטניות, ולהבטיח את חלוקת הנטל ההולמת ביותר תנאים אלה. הקביעה תהיה נטועה תמיד במכלול נסיבות העניין, כששיקול העל המנחה אותה הוא טובת הילד ורווחתו בבתי שני ההורים." (סעיף 126 להלכת פלוני)

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

13 ספטמבר 2026

תלה"מ 23-02-30037 פלונית נ' אלמוני

וראו לעניין זה גם עמ"ש (ת"א) 14612-10-16 פ.ב. נ' א.ב. (20.12.2017).

34. לצורך ההכרעה במזונות הקטינים יש לבחון את כלל הפרמטרים הבאים: צרכי הקטינים; היכולות הכלכליות של שני ההורים; קביעת היחסיות של היכולת הכלכלית של ההורים האחד מול רעהו; **חלוקת זמני השהות בפועל**.

35. לצורך ההכרעה במחלוקת שהתגלעה בין הצדדים בעניין היקף חיוב מזונות ארבעת ילדיהם המשותפים אבחן להלן את כלל הנתונים הרלוונטיים על יסוד הראיות והעדויות שהובאו בפני.

יכולותיהם הכלכליות של הצדדים

36. האב עבד במהלך הנישואין כנהג מונית ומתקין מזגנים.

37. בכתב הגנתו הוא טען, כי אינו עובד כנהג מונית מזה שנים, אלא עובד במשרה חלקית בלבד כטכנאי מזגנים ולומד בבקרים בכולל.

38. לטענתו, הכנסתו השנתית עומדת על סך של 43,920 ₪ בלבד, המשתקפת בהכנסה חודשית של כ-3,660 ₪, והוא הפנה לאישור יועץ מס שצורף כנספח לתמיכה בטענה זו.

39. בנוסף טען, כי הוא משלם מחשבונו האישי את תשלומי המשכנתא החודשיים, בעוד שהתובעת מעולם לא שילמה אגורה בעבור החזרים אלו. לגרסתו, יחידת הדיור מושכרת תמורת 3,500 ₪ בלבד, ותשלום זה נמוך מהחזר המשכנתא החודשי העומד על סך של 3,600 ₪.

40. בהחלטה למזונות זמניים נקבע, כי לצורך ההחלטה למזונות זמניים יש לייחס לנתבע לפחות את אותה הכנסה פנויה המיוחסת לתובעת, העומדת על סך של 14,300 ₪ בחודש, ואולי אף מעט יותר.

41. קביעה זו התבססה על תדפיסי חשבון הבנק של הנתבע, שהראו כי בשלושת החודשים שקדמו להגשת התביעה (נובמבר-ינואר) הופקדו לחשבונו יותר מ-25,000 ₪ לחודש בממוצע, ובחמשת החודשים האחרונים (יוני-אוקטובר) עמדו ההפקדות על יותר מ-17,000 ₪ בחודש.

42. **אף שצוין כי מדובר בהפקדות ולא בהכנסות "נטו"** (שחלקן מקורן בדמי שכירות המשולמים עבור יחידת הדיור כנגד תשלום משכנתא), **נקבע כי סכומים אלו מעוררים ספק לגבי גרסת הנתבע**; בנוסף, נלקחה בחשבון העובדה שהנתבע ממשיך להתגורר בבית הנחלה ואין לו עלות מדור, בשונה מהתובעת.

43. בתצהירו ובעדותו בבית המשפט כבר טען הנתבע כי אין לו כל הכנסה, הוא אינו יכול להשכיר את הקומה השניה בבית הנחלה בשל בעיית איטום קשה בקומה השנייה ובעיות אקוסטיות,

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

13 ספטמבר 2026

תלה"מ 23-02-30037 פלונית נ' אלמוני

והוא מתקיים מתמיכה של "אנשים טובים" ("אז אני רוצה להגיד לך שיש הרבה אנשים טובים באזור שלי... אני מקבל כספים מאנשים טובים שעוזרים לי להתקיים." עמ' 118 ש' 33-15).

44. לאחר שבחנתי את טענות הנתבע והתרשמתי מעדותו בפניי, ונוכח כלל הראיות שהונחו בפניי, הגעתי לכלל מסקנה שלא ניתן ליתן אמון בגרסתו באשר להכנסותיו. בניגוד לטענתו להיעדר יכולת לעבוד, הנתבע תועד עובד, סוחר ארגזים כבדים ובהם מזגנים, ומחזיק אסמכתאות לתשלום בגין סחורה. הסבריו על כך שמדובר בעיסוק לטובת קרוב משפחה וכי אחרי שתועד סוחר על גבו ארגזים כאב לו הגב ימים ארוכים אינם אמינים. אותו "קרוב משפחה" לא הובא לעדות ואין כל הסבר לתיעוד פרט להסבר לפיו הנתבע עובד במלוא המרץ, וללא מגבלות של ממש. אין גם לקבל את הסבריו לכך שאינו משכיר את הקומה השניה בביתו בשל בעיות רטיבות ובעיות אקוסטיות, שהרי התובעת התגוררה בקומה זו במשך כשנה לפני שעזבה את הנחלה וגם לפני כן נעשה שימוש בקומה זו. גם את הטענה על ה"אנשים הטובים" שמממנים את הוצאותיו של הנתבע אין לקבל בהיעדר כל ראיה או עדות התומכת בטענה בלתי סבירה זו.

45. לאמור יש להוסיף, כי בבחינת יכולותיו הכלכליות של הנתבע יש להתחשב במכלול רכוש, ולא רק בהכנסה מעבודה **נכון** בהתאם להלכת פרייס (ע"א 130/83 לבנה פרייס נ' אלימלך פרייס, לח(1) 721 (1984)) והלכת עמיצור (ע"א 239/85 מירה עמיצור נ' אורי עמיצור, מ(1) 147 (1986)) יש לקחת בחשבון גם נתון זה בגדרי יכולתו הכלכלית של הנתבע.

46. הנתבע הינו הבעלים של נחלה ששוויה הוערך בסכום של 6.25 מיליון ש"ח. לא ניתן להתעלם מהפערים הכלכליים המשמעותיים שבין הצדדים, מקום בו הנתבע הינו בעלים של נכס יקר ערך, שניתן להפיק ממנו הכנסה משמעותית, ואילו לתובעת אין נכסים פרט לזכויות הסוציאליות שצברה בשנות עבודתה **נכון**, בסוף, **לאחר שמחשבים את סכום המזונות והמדור לפי הפסיקה המקובלת, בהחלט ניתן להוסיף סכום מסויים בגין פערים אלו.**

47. עוד יש לקחת בחשבון את העובדה שבמשך כל שנות הנישואין הנתבע היה המפרנס העיקרי של משק הבית. עובדה זו אינה שנוייה במחלוקת.

48. התרשמותי הבלתי אמצעית מעדות הנתבע הייתה שלא ניתן ליתן אמון בטענותיו באשר להכנסתו הנתבעת (או היעדרה), ומצאתי שבתשובותיו התגלו סתירות ופרכות מהותיות. בנסיבות אלו, מצאתי שלא לקבל את גרסתו ביחס להכנסותיו וחוסר יכולתו להגדיל את הכנסתו מהשכרת הקומה השניה בבית הנחלה. בכלל נסיבות העניין מצאתי להעמיד את הכנסת האב ופוטנציאל השתכרותו על סך של 20,000 ש"ח נטו לחודש, פחות מהערכת התובעת בסיכומיה, בהם היא העריכה את פוטנציאל השתכרותו האמיתי של הנתבע מעסקו בסך של

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

13 ספטמבר 2026

תלה"מ 23-02-30037 פלונית נ' אלמוני

כ-35,000 ₪ ברוטו **ממתי ברוטו? מנסה להטעות את כבודו?** בממוצע בחודש, וזאת בשל מתן משקל למצבו הבריאותי וגילו המתקדם של הנתבע. **סכום זה כולל את ההכנסה שניתן להפיק מהשכרת הקומה השניה בבית המגורים בנחלה (הכנסה שהוערכה ע"י התובעת בסך של 6,000 ₪ לחודש).** לאחר ניכוי הוצאותיו של הנתבע וההוצאות שמוציא על הילדים כשהם אצלו, עולה שהכנסתו הפנויה (הפוטנציאלית) הינה סביב 10,000 ₪ לחודש

שימו לב: "וההוצאות שמוציא על הילדים כשהם אצלו"!

כבודו עובד בדרך שונה מהפסיקה המקובלת. וחבל שכך. סתם מבלבל:

את החלק שהאב מוציא באופן ישיר בזמני השהות שלו עבור הוצאות הילדים הוא מוריד כבר בשלב זה לחישוב ההכנסה הפנויה. כזה דבר טרם ראיתי באף פסיקה!

נכון/לא נכון? לטעמי שגוי. כך גם מראים המספרים.

49. **הכנסת התובעת הינה בסך 17,271 ₪ ולאחר הפחתת דמי השכירות (6,000) והוצאותיה האישיות נותרת לה הכנסה פנויה של כ-7,000 ₪. **כבודו, כנראה, מוריד את שרשמה האמא לעיל, ומעגל: הוצאות מזון, הלבשה, הנעלה וטלפון נייד עבורי: 1,500 ₪. הוצאות בריאות קבועות שלי: 1,271 ₪.****

50. **היחס בין ההכנסות הפנויות של הצדדים עומד לפיכך, על 7/10 לטובת הנתבע.**

ובאחוזים: לפי 10,000 ו 7,000 לכאורה 60%/40% (במעוגל). מדוע לכאורה? כי כאן כבודו פעל בדרך חישוב לא מוכרת, **בניגוד לפסיקה המקובלת, והוריד את ההוצאות שמשלם האב עבור הילדים בימים שלו **כבר בחישוב ההכנסה הפנויה.****

אם כבודו היה פועל בדרך 'המקובלת':

ההכנסה הפנויה של האב היא 20,000 ₪ פחות הוצאותיו האישיות (נניח אותו סכום כמו האם 4,000 ₪ ונזכיר שלאב אין תשלום מדור) ולכן הכנסתו הפנויה היא 16,000 ₪. יחס שכר ההורים לפי 16,000 ו 7,000 הוא 70%/30%. אז יש לנו 20% לחישוב הדלתא. מכיוון שזמני השהות כאן שווים, זאת גם הדלתא הסופית.

חלוקת זמני שהות של הקטינים עם הצדדים

51. **זמני השהות שנקבעו בפסק הדין אשר ניתן בתיק הקשור (תלה"מ 22-12-6771) הינם שוויוניים באופן שהקטינים מחלקים את זמנם בצורה שווה בין בניהם של שני הוריהם.**

52. **כפועל יוצא, הנתבע נושא ישירות בהוצאות תלויות השהות של הקטינים בעת שהותם עמו**

מחצית החודש **אז דלתא 0%.**

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

13 ספטמבר 2026

תלה"מ 23-02-30037 פלונית נ' אלמוני

צרכי הקטינים

53. התובעת הפנתה בתצהירה להוצאות הקטינים וצירפה אסמכתאות שונות להוכחת גובה הסכומים הנטענים. טענת הנתבע לפיה הסכומים שבתצהיר עולים משמעותית על הסכומים שבכתב התביעה נכונה, אך במקרה הנדון, בו כתב התביעה הוגש כאשר הצדדים וילדיהם עדיין התגוררו בנחלה, הנסיבות הקשורות להוצאות על הקטינים השתנו עת עזבה התובעת את הנחלה, והנתונים העדכניים השתנו.

54. הנתבע לא פירט את גרסתו לצורכי הקטינים. הוא טען, כי צרכים אלה נתבעו על ידי התובעת בהפרזה עצומה, ללא כל אסמכתאות או הוכחות ובסתירה מוחלטת לאמור בכתב התביעה המקורי שלה. לטענתו, בבקשת המזונות המקורית העמידה התובעת את דמי המזונות **ושבו, כאן זה כבר מזונות. לא צרכי הילדים.** הנדרשים על סכומים נמוכים בהרבה, בעוד שבתצהיר עדותה היא ביצעה הרחבת חזית פסולה ודרשה סכומים מנופחים (כגון 850 ₪ עבור נ. ות., 850 ₪ עבור א. ו-830 ₪ עבור ד.).

55. הנתבע הדגיש כי מאחר שהצדדים חולקים זמני שהות שווים (50/50) **לזה יש כמובן השפעה על סכום המזונות! ואחריות הורית משותפת לזה אין שום השפעה! זאת הגדרת ברירת המחדל כיום.** הרי שכל אחד מהם נושא ישירות במלוא הוצאות הקטינים בעת שהם שוהים עמו. הוא טען כי במצב זה של משמורת משותפת **מונח מאוד מיושן ובהתאם להלכת בע"מ 919/15, אין מקום להשית עליו דמי מזונות שוטפים או רכיב מדור, אלא לקבוע כי כל צד יישא בהוצאות הקטינים בזמן שהותם אצלו לאור הפרשי ההכנסה/ההכנסה הפנויה והרכוש של האב, זה כמובן לא נכון! ולא ראוי!**

56. לבסוף, הנתבע טען כי מצבה הכלכלי של התובעת איתן והכנסותיה הפנויות גבוהות משלו באופן משמעותי, בעוד הוא נקלע לחובות כבדים ואינו מסוגל לעמוד בתשלום מזונות. הוא הוסיף כי הוא ממילא נושא בעצמו בכל ההוצאות שאינן תלויות שהות (כגון בגדים, תספורות, חוגים וקניות) עבור הילדים כשהם אצלו **בהמשך נראה שנקבע שלא כך הוא ואף רכש עבורם מצרכים ואוכל ללא כל השתתפות או החזרים מצד התובעת באמת תודה לך שקנית אוכל לילדים בימים שלך...** טענה זו אינה מתיישבת עם הודאת הנתבע בסוף דיון ההוכחות, כי מזה חמישה חודשים הוא אינו משלם את המזונות כלל.

57. בהיעדר פירוט של הוצאות הילדים אצל הנתבע, בחנתי את הנתונים שהציבה התובעת בגין ההוצאות שלהם אצלה. מכלל ההליכים בתיק מסתברת בעיני גרסת התובעת, לפיה הנתבע אינו נושא בהוצאות ממשיות עבור צורכי הקטינים מעבר למינימום הנדרש כשהם אצלו, ומשכך רוב רובו של הנטל הכספי בגין הוצאות שאינן תלויות שהות **זה חשוב! שאינן**

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

13 ספטמבר 2026

תלה"מ 23-02-30037 פלונית נ' אלמוני

תלויות שהות. כגון רכישת ביגוד, הנעלה, בלויים, דמי כיס, חופשות, צרכים לימודיים וכיוצ"ב נופל על כתפי התובעת.

חבל שכך האב 'פועל'. ולכן יפה, וראוי, שבמקרה זה האם נקבעה כהורה מרכז. אך כבודו טועה גם כאן. דווקא במקרה זה כבודו היה צריך להפריד את צרכי הילדים לצרכים תלויי שהות וצרכים שאינם תלויי שהות, ואז לחשב רק לפי יחס שכר ההורים את התשלום שעל האב להשלים לאם עבור הצרכים שאינם תלויי שהות. וכל זה לא קשור לצרכים תלויי שהות בכל בית.

58. מצאתי, כי פרט להפרזה מסויימת בהוצאות המזון, הביגוד והנעלה וחפיפה חלקית בין הוצאות דמי כיס להוצאות בלויים, הוצאות הילדים הנטענות הן בגדר הסביר. לפיכך אני אומד את הוצאותיהם אצל האם מה הכוונה אצל האם? זה שגוי כמובן! כדלקמן:

בסעיף 2 נרשם לנו: נ., ילידת 00.00.2009, ת., ילידת 00.00.2010, א., ילידת 00.00.2014 וד., יליד 00.00.2016.

אם כך, מדוע דווקא לגבי "ת" הסכום כה גבוה? לא ברור. בהתאם להלכת ורד הסכום הכי גבוה אמור להיות עבור הילד הקטן ביותר. "ד" כמובן.

נ. – 2,000 ₪;

ת. – 2,600 ₪;

א. – 1,900 ₪;

ד. – 1,700 ₪. **ביחד זה 8,200**

59. בגין הוצאות שכירות מדור, התובעת שילמה 6,000 ₪ לחודש במועד הגשת התביעה וקיבלה סיוע בסך 1,370 ₪. בסיכומיה היא טענה כי שכר הדירה עלה ל-6,800 ₪ והסיוע הופחת ל-700 ₪, וכן טענה כי החל מ-1.1.2027 השכירות צפויה לטפס ל-7,500 ₪ לחודש.

60. לגבי הסיוע צורפה אסמכתא שמראה את הירידה מ-1,370 ₪ ל-1,104 ₪ (נספח 12) ולגבי השכירות צורף חוזה מיום 21.11.2024 בו דמי השכירות הינם בסך 6,000 ₪ לחודש (נספח 17). לאור זאת הוצאת המדור תחושב כפי שהיתה, על פי דמי שכירות של 6,000 ₪, ממנו יופחת סיוע בסך 1,370 ₪ עד 11.2024 ובסך 1,104 ₪ מ-12.2024.

61. מהאמור עולה, כי הוצאות הקטינים אצל התובעת **מה הכוונה אצל התובעת? אלו צרכי הילדים המלאים בשני הבתים יחדיו!** מגיעות לסכום חודשי של 8,200 ₪, חלקם בהוצאות

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

13 ספטמבר 2026

תלה"מ 23-02-30037 פלונית נ' אלמוני

המדור הינו כ-1,000 ₪ לחודש למרות שמחוזי מרכז נקבע שסכום החזקת המדור כבר כלול בצרכי הילדים, אנחנו רואים שכבודו קובע את החזקת המדור בנפרד. כל שופט וגישתו. חבל שאין אחדות בפסיקה. וחלקם בדמי השכירות, בניכוי הסיוע, הינו 2,315 ₪ עד 11.2024 ו-2,448 ₪ מחודש 12.2024 ואילך

אז יש לנו: 8,200 ועוד 2,315 ועוד 1,000 שהם 11,515 ₪ עד 11.2024, ו 11,648 מיום 12.2024 ואילך. לאור זאת שהדלתא (הנכונה) כאן היא 20%, עקרונית, בדרך החישוב הנכונה בהתאם לפסיקה המקובלת כיום, האב צריך לשלם 20% מסכומים אלו. 2,303 ש"ח ו 2,330 ש"ח.

ושוב, לאור זאת שכבודו קבע שהאם תהיה הורה מרכז, כי כאן זה נחוץ ומתאים בניגוד, למשל, לכבוד השופטת היימן שקובעת זאת גם כשלא צריך, הוא היה חייב לחלק את צרכי הילדים לצרכים תלויי שהות ושאינם תלויי שהות, והרי החישוב הוא שונה. אז הסכומים שיצאו לנו 2,303 ש"ח ו 2,330 ש"ח צריכים להיות קצת גבוהים יותר. אך מכאן ועד החישוב של כבודו...הזוי. לא מובן. כולי תקווה שיוגש ערעור.

וכאן כבודו בהחלט יכל להוסיף סכום נוסף, לאור הרכוש שיש לאב לעומת האם. רק אציין שבאופן חלקי זה כבר נכנס לחישוב ההכנסה הפנויה (לאב אין תשלום מדור).

62. על פי יחס ההכנסות הפנויות של 7/10, על הנתבע לשלם לתובעת מזונות בסך 6,773 ₪ לחודש עד חודש 11.2024 וסך של 6,906 ₪ מחודש 12.2024, תוך שהתובעת תהא ההורה המרכזת ותישא בהוצאות הקטינים שאינן תלויות שהות, כמפורט בתצהירה

לסיכום: כפי שהסברנו, מסיבה לא ברורה, וחבל שכך כי ראוי שתהיה אחדות בפסיקה כבודו הוריד את ההוצאות הישירות שהאב משלם בזמני השהות שלו עבור הילדים כבר בחישוב ההכנסה הפנויה.

אז לעמדת כבודו, עכשיו נשאר לו רק החישוב לפי יחס שכר ההורים. לטעמי שגוי לחלוטין. גם המספרים מראים שזה שגוי. ראו גם את ההבדל בין הסכום שנקבע כאן לבין סכום המזונות הזמניים.

סוף דבר

63. אשר על כן, ונוכח כל שפורט ונקבע לעיל, מצאתי להורות כדלקמן:

א. האב ישלם לידי האם מזונות כמפורט לעיל, מיום עזיבתה את הנחלה. עד למועד זה יעמדה המזונות כפי שנפסקו בהחלטה למזונות זמניים.

ב. דמי המזונות ישולמו עד הגיע כ"א מהקטינים לגיל 18 או עד לתום לימודיהם התיכוניים לפי המאוחר מבניהם. לאחר מכן, ישלם האב סכום מופחת בשיעור של שליש מגובה דמי

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

13 ספטמבר 2026

תלה"מ 23-02-30037 פלונית נ' אלמוני

המזונות כפי שיהיו באותה עת, וזאת עד הגיע אותו קטין לגיל 21 שנה או אם ישרת בשירות חובה בצה"ל/שירות לאומי, עד תום השירות.

כבודו שוגה גם בהבנת הלכת ורד. נניח ועכשיו הילד הגדול מגיע לגיל 18 או מסיים צבא. מה יהיה תשלום המזונות? אם כבודו לא רשם את סכום המזונות עבור כל ילד בנפרד, כך שכאשר כל ילד יגיע לגיל 18/תום השירות הצבאי ההורים ידעו, ובעיקר יבינו, איך לחשב את סכום המזונות החדש, כבודו בעצם 'אומר' להורים: תחלקו את סכום המזונות ב 4, ותעבדו לפי זה. וזה סותר את המשמעות הכלכלית של הלכת ורד!

ג. בנוסף יישא הנתבע ב-50% מהוצאות החינוך של הקטינים בכפוף להצגת קבלות על תשלום בפועל ובקיזוז כל הטבה או הטבה שתקבל התובעת בגין הוצאה זו, מכל גורם שהוא, ככל שתהא זכאית לכך, ובכלל זה תשלומים שוטפים למוסדות החינוך לרבות תשלומי הורים ותשלומי רשות, שיעורי עזר, אבחונים, שני חוגים בתעריף עירוני, תנועת נוער, מסע לפולין, קייטנה בתקופת החופש הגדול בתעריף עירוני. במקרה של מחלוקת בדבר נחיצות הוצאה תכריע המלצת הגורם החינוכי המוסמך במוסד החינוכי בו לומדים הקטינים (מורה מחנכת, יועצת ביה"ס/פסיכולוגית ביה"ס).

ד. בנוסף יישא האב גם בתשלום 50% מההוצאות הרפואיות החריגות של הקטינים אשר אינן מכוסות ע"י הביטוח הרפואי, בכפוף להצגת קבלות על תשלום בפועל. במקרה של מחלוקת בדבר נחיצות ההוצאה תכריע המלצת רופא המשפחה ו/או הרופא המקצועי לפי העניין.

ה. דמי המזונות והמדור ישולמו בראשון לכל חודש, והם יהיו צמודים למדד המחירים לצרכן הידוע היום ויעודכנו כל שלושה חודשים ללא תשלום הפרשים למפרע.

ו. כל תשלום שלא ישולם במועד יישא הפרשי הצמדה וריבית מהמועד שנקבע לתשלום ועד התשלום בפועל.

ז. קצבת הילדים של המל"ל המשולמת ו/או ששולמה עבור הקטינים או מי מהם וכל הטבה אחרת בגינם תשולם לידי התובעת ותתווסף לדמי המזונות שנפסקו לעיל.

ח. חוב העבר שנצבר, בקיזוז סכומי המזונות ששולמו ע"י האב, ישולם ב-12 תשלומים שווים ורצופים אשר יתווספו לתשלומי המזונות השוטפים.

64. נוכח התוצאה אליה הגעתי, ובשים לב לאופן התנהלות הצדדים בצירוף העובדה שמרבית טענות הנתבע נדחו, מצאתי לחייב את הנתבע בתשלום הוצאות התובעת בסך של 20,000 ₪.

האב בהחלט צריך לקבל הוצאות. אך גם כבודו...

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

13 ספטמבר 2026

תלה"מ 23-02-30037 פלוגית נ' אלמוני

ניתן היום, ב' תשרי תשפ"ז, 13 ספטמבר 2026, בהעדר הצדדים.

משה בראון, שופט

הערת השופט